

Beszélgetés Dévai Nagy Kamillával

December elején Beregszászban, immáron tizedik alkalommal ismét megrendezésre került a Kárpátaljai Magyar Dalverseny.

Beszélgetés Dévai Nagy Kamillával

December elején Beregszászban, immáron tizedik alkalommal ismét megrendezésre került a Kárpátaljai Magyar Dalverseny. Itt találkoztunk Dévai Nagy Kamilla előadóművésszel, a Krónikás Zenede megálmodójával és vezetőjével, aki ezúttal is a zsűri elnöke volt. A versenyt követően igen nagyra értékelte az itteni fiatalok teljesítményét, s mint mondta, mindig nagy szeretettel jön Kárpátaljára, illetve megy a más országokban élő magyar közösségekhez, mert olyankor mindig feltöltődik. Erőt merít abból a kitartásból, elszántságból, ahogyan itt őrzik a szép magyar szót, a tiszta forrásból eredő magyar dalt, a népzénét...

- Dévai Nagy Kamilla mindig is vallotta, hogy az anyanyelv mellett a zene is a megmaradást szolgálja...

- Ezért született annak idején a Krónikásének Zeneiskola, melynek mostani neve Krónikás Zenede, hogy tartsa a lelket a Kárpát-medencében élő, sokszor megfáradt kisebbségben. Hogy biztasson: van tovább. Hogy hirdesse: az anyaország nem minden egyes lakosa mondott nemet azon a bizonyos népszavazáson... A jelenlegi országhatárokon kívül élő magyarok nekem nagyon-nagyon sokat adnak, és minden egyes lélegzetvételemmel és szusszanásommal azon vagyok, hogy mindezt visszaháláljam - ennek szellemében született meg a Zenede is.

- Nemes célokat tűztek ki, s mégis, mintha nem igazán támogatnák a Krónikás Zenede működését...

- Sajnos, így van. Nagyon nehéz helyzetbe kerültünk. Nem tudtuk fizetni például a fűtésszámlát, és bár soha nem hittem volna, de végül kilakoltattak bennünket a bentlakásos iskolánkból... Én magam már tizenegy éve fizetés nélkül, sokszor heti nyolcvan órát tanítva állok a növendékek és a tizennégy csodálatos tanár mellett, akik ebben a kutyanehez időben is kitartottak mellettünk. Nem széledtek szét sem a tanárok, sem a diákok, hanem összebújtunk, mint az akolban Jézus születésekor a kis birkák, hogy melegítsük egymást, hogy adjunk erőt és reményt egymásnak, hogy igenis szükség van ránk, hogy fontos, amit csinálunk. Budapesten december 20-án rendezzük meg - most már tizenegyedik alkalommal - a Hagyományos Krónikás Karácsonyt. Ez alkalomból a Hadtörténeti Múzeum hatalmas márványterme zsúfolásig megtelik. Tavaly például háromórás volt a műsor, pedig csak másfélórára terveztük, de a közönség nem akart elengedni minket. Anyukák gyermekeikkel egyszerűen leültek a szőnyegre, és velünk együtt énekeltek, zenéltek pici csengettyűkkel, harangocskákkal. S mikor ez a közönség soraiból feléd száll, olyan érzés, mintha megsimogatnának, mintha jeleznék: itt vagyunk veletek, együtt érzünk veletek...

- Annak ellenére, hogy a kollégiumi elhelyezés megszűnt, mégis a diákok többsége maradt a Zenede hallgatója. Ki albréletben, ki más kollégiumban lakva, de maradt Budapesten...

- Igen, és ez erőt ad nekem is. Bár a terhek az én vállamat nyomják, nem adhatom fel, ha a diákok, a tanárok így is vállalják ezt a sorsot! Havonta közel egymillió forintot kell előteremtsek az iskola működésére, hisz egy általános iskolában bérelünk termeket, a tanárok fizetését és minden egyéb működési költségeket is ki kell valahogy termelni. Minden hónapban nulla forintról indulunk, hisz semmiféle állami támogatást nem kapunk. Amikor elfáradok, olyankor előveszem a gitáromat és elénekelem azt a fohászt, amit itt is hallhattak: "Uram, nézd el kérlek, lázadó szívem, adósságom naponta megfizetem. De ostorod ne sújtsa görnyedt hátunk, keresztet hordani úgyis találunk..." A tizenötmillió magyarországi minden egyes tagja hordozza hátán a keresztet: a magyarságunk keresztjét. Sajnos, sok nép nem szeret minket annyira, mint kellene, pedig mi nem bántjuk a körülöttünk lévőket és nem akarunk rosszat. Csak egyszerűen a sors annyit ütött, vert, vágott, hogy a magyar egy kicsit talpraesettebb, s mint a székely ember is, furfangos eszével minden problémán felülkerekedik. A Krónikás Zenedének az is a feladata, hogy ezt a gyűlöletet oldani próbálja. Hogy ne szétválasszuk a népeket, hanem horgoljuk, békítsük össze. Én igenis énekelek román, ukrán, szlovák, szerb, horvát népdalokat is, hogy érezzék: szeretettel fordulunk feléjük, s akkor talán ők is érdeklődéssel, netán még barátsággal is fordulnak hozzánk. Úgy vélem, hogy ez a zenei diplomácia eredményesebb, mint a politikai. A politikában minden kimondott szónak más hangsúlya van. A zenével "az ellenségemet", az

"Osszam szét köztetek egész önmagam…"

Írta: Kárpátinfo

2008. január 08. kedd - Módosítás: 2008. január 08. kedd

"ellenfeletem" is meg tudom simogatni. Elénekelek egy dalt, küldök egy szívbeli mosolyt, ezzel mindig sikerül csillapítani a haragot.

"Mentem házról házra, országról országra, Mindig gyógyírt vinni mások bánatára, Megyek még eztán is - égből jött feladat - osszam szét Köztetek egész önmagamat." (Részlet Dévai Nagy Kamilla Ars pro Musica című verséből)

Kovács Erzsébet